

אביטה נפלאות

מעובד מתוך שיעורים והתועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

בס"ד, אמור - בהר"בחקתי תשפ"ג, גיליון 33

לשמוע את קול המשיח

אבל ישנו כאן סוד עמוק: היום הגדול לא נמצא רק בעתיד, אלא ממש... היום. הרי נוסח הספירה פותח במילה "היום" [כך וכך ימים לעומר]. כשאנחנו אומרים "היום" אנחנו יכולים לכוון שהיום הוא היום, שכל הציפייה והכמיהה שלנו יכולות כבר היום לבוא לידי מימוש, שהגאולה השלמה יכולה להתרחש כבר היום, ממש כפי שהבטיח המשיח לרבי יהושע בן לוי, בסיפור המפורסם.

בגיליון של היום נלמד איך הופכים את האמונה לבעירה פנימית ולרצון קונקרטי, דווקא בימי ספירת העומר. נראה שמטרת בניין הרצון היא להביא אותנו להזדהות מלאה עם הרצון של הגואל לגאול אותנו, ועם הביטחון שלו שהדבר יכול לקרות היום. בדרך נלמד גם על הגוונים השונים של בחירה, חפץ ורצון, ועל הדרך שבה תהליכים שמתרחשים בעל-מודע משפיעים על התודעה הנגישה שלנו. נפגוש גם פירוש מפתיע לפסוק "היום אם בקולו תשמעו" - בקולו של מי עלינו לשמוע?

אם תיגשו ליהודי ברחוב ותשאלו אותו האם הוא מאמין בביאת המשיח, כנראה שהוא יענה בחיוב. לעומת זאת, אם תשאלו אותו מתי בפעם האחרונה הוא הרגיש בתוכו את הרצון לביאת המשיח, כנראה שייקח לו זמן להיזכר.

איכשהו, הרצון שלנו הרבה פעמים חיוור ודהוי ביחס לאמונה. אבל החדשות הטובות הן שיש מה לעשות כדי להגביר ולחדד את הרצון, כך שישקף כראוי את האמונה שלנו, ושימי ספירת העומר הם זמן מסוגל לכך ביותר.

תקופת ספירת העומר כולה סובבת סביב הציפייה למתן תורה. אנחנו מזככים ומעדנים את המידות שלנו, מצחצחים ומלטשים את כלי הנפש, כדי שנהיה מוכנים וראויים לקבל את התורה, ככלה המתקשטת לקראת חתונתה. ועם כל יום שעובר, ההתרגשות גואה והמתח גובר: היום הגדול מתקרב.

מעובד מתוך חוברת נפלאות היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

ג	ל	ע	י	נ	י
ו	א	כ	י	ט	ה
נ	פ	ל	א	ו	ת
מ	ת	ו	ר	ת	ך

ארכיון חוברות אביטה נפלאות
bit.ly/archive-abita

לרצות את המשיח

על כך בפני אליהו הנביא, שהשיב כי המשיח התכוון לפסוק מתהלים – "היום – אם בקלו תשמעו".

נשים לב, המשיח עצמו אמר מילה אחת – "היום!". המשיח מבחינתו אכן רוצה ומוכן לגאול את עם ישראל בכל רגע ורגע. מבחינתו, עם ישראל כבר ראוי לגאולה. כאשר המשיח אומר "היום" הוא מתכוון לכך באמת. כל ההתנהלות שלו מושפעת מהרצון הזה, עד כדי דרך-הטיפול בפצעיו.

אם כך, מדוע המשיח לא הגיע באותו היום?

התשובה טמונה בדברי אליהו הנביא. המשמעות הפשוטה של הפסוק "היום אם בקלו תשמעו" היא שביאת המשיח תלויה בתנאי שנשמע בקול ה', והתנאי הזה עוד לא התקיים. אך אפשר לפרש פירוש נוסף, עמוק יותר:

"אם בקלו תשמעו" – הכוונה לקולו של המשיח עצמו! הטו אוזן לביטחון ולעוצמה בדברי המשיח שאומר: אני מוכן לבוא "היום", אך הבינו שהדבר תלוי בכם – אם גם אתם תהיו מלאי רצון וביטחון בכך שהגאולה תתרחש "היום".

העמקה זו מציבה בפנינו דרך בעבודת ה' לקראת הגאולה – הרצון בביאת המשיח. עלינו להטות אוזן לביטחון שבקולו של המשיח ולעורר בעצמנו רצון חזק לביאתו.

את האמורא רבי יהושע בן לוי מעסיקה שאלה שאינה מרפה: 'מתי יבוא המשיח?'

במסכת סנהדרין בגמרא מובא הסיפור המפורסם: רבי יהושע בן לוי פגש את אליהו הנביא על פתח מערת רבי שמעון בר-יוחאי ושאל אותו: "אימת אתי משיח?" ('מתי יבוא משיח?'). בתגובה,

הטו אוזן לדברי המשיח שאומר: אני מוכן לבוא "היום", הבינו שהדבר תלוי בכם – אם גם אתם תהיו מלאי רצון וביטחון

הפנה אותו אליהו למשיח עצמו, היושב בפתח העיר רומי, ומסר לו סימנים לזיהויו – הוא יושב בין העניים המצורעים מחוץ לעיר, ובשונה מכולם שמתירים את כל התחבושות יחד על מנת לנקות את פצעייהם, המשיח מתיר וחובש כל תחבושת בנפרד, כדי להיות מוכן ודרך לרגע שבו יקראו לו לגאול את עם ישראל, וכך לא יצטרך להתעכב מעבר לקשירת תחבושת אחת.

כאשר רבי יהושע בן לוי מגיע אל המשיח ושואל אותו "לאימת אתי מר?", עונה המשיח לביטחון מלא: "היום!". בסיום היום ראה רבי יהושע שלא הגיע המשיח, וסבר שהמשיח שיקר. הוא התרעם

לסיכום: המשיח כל-כך רוצה לבוא ולגאול אותנו, עד שהוא בטוח שזה יכול לקרות "היום"! עלינו לשמוע את הרצון החזק שבוער בו ולהזדהות אתו – להתמלא רצון לביאת המשיח ולהיות בטוחים שהדבר יכול לקרות "היום".

להפוך את האמונה לרצון

קשים או שמחים, אך לא תמיד נוכחת בחיי היומיום. המשיח היושב בשערי רומי אינו רק מאמין שהגאולה תבוא, אלא רוצה בכל מאודו שהיא

האמונה בביאת המשיח היא אחד משלושה- עשר עיקרי האמונה. האמונה היא ביטוי לעומק הכי פנימי של האדם, ודווקא משום כך לרוב היא נסתרת. האמונה באה לידי גילוי דווקא ברגעים מיוחדים,

ובכל זאת, ככל שנרצה יותר – כך נהיה מסוגלים להתגבר על מכשולים רבים בדרך, "אין דבר העומד בפני הרצון". כוח הרצון החזיק רבים בתנאים קשים והניע אחרים לשבור שיאים ולכבוש פסגות גבוהות. "העיקר הוא הרצון".

את הפיכת האמונה לרצון אפשר להגדיר כמעבר מאמונה לציפייה ודריכות

כשאנו הופכים את האמונה לרצון אנו עוברים למעשה מאמונה לציפייה ודריכות: איננו רק מאמינים באופן כללי שהדבר אכן יקרה, אלא רוצים לממש אותו בחיים שלנו, מתמלאים ציפייה, דריכות וביטחון ומחפשים את כל הדרכים להחיש את מימוש הרצון; בדיוק כמו המשיח הממתין לקריאה לבוא ולגאול, ולכן פותח כל תחבושת בנפרד – אולי בדיוק עכשיו יגיע הזמן ויקראו לו.

תתממש, ובזמן הקרוב ביותר. כשאנו שומעים את קולו של המשיח האומר "היום", אנו בעצם נדרשים לשנות את הלך-הנפש שלנו. במושגי כוחות הנפש, קולו של המשיח הופך בתוכנו את האמונה לרצון ממשי שהדבר אכן יקרה.

הרצון הוא כוח עוצמתי, המפעיל אותנו תמיד. כאשר יש לנו רצון חזק להשיג דבר מה, ליצור, לפעול ולכבוש יעדים – נשתמש בכל כוחותינו ובכל צורות הביטוי כדי לממש אותנו.

בפרט דרוש רצון כאשר רוצים לחולל שינוי. כל שינוי מזמין התנגדויות – מציאות חיצונית שהשינוי זר לרוחה, אנשים המתנגדים לרעיון, ואף אנו עצמנו, עם רתיעה פנימית מהחידוש, יאוש-מראש או סתם הרגלים שליליים המונעים מאתנו להתקדם. בטח כאשר מדובר במהפכה כביאת המשיח, המכשולים בדרך מאיימים לייאש כל אדם הפועל לתיקון העולם.

לסיכום: ההזדהות עם רצונו הבוהר של המשיח לבוא "היום" היא מעבר נפשי מאמונה לרצון. הרצון הוא כוח עוצמתי, והוא ממלא אותנו בציפייה דרוכה ובחיפוש הדרכים להחיש את ביאת המשיח.

תחנה שלישית

צמיחת הרצון בנפש

כמו כל דבר בעבודת ה', כך גם היכולת לעורר את הרצון מתחילה מהתבוננות פנימית. לרצון הפשוט קדמו שני שלבים – תחילה האמנו בדבר מסוים ובחרנו את הכיוון הכללי שאליו נכוון את חיינו, לאחר מכן חשנו את התענוג והסיפוק הנובעים מהבחירה הזו, וכפועל-יוצא התחלנו לרצות.

אם אנו חשים שהרצון לביאת המשיח רחוק מאתנו, עלינו להעמיק ולעורר אותו

גם ברצונות הפשוטים בחיי היומיום זה כך. לדוגמה, לרצון של אנשים ללמוד מקצוע מסוים, קדמה הנחת יסוד כי מדובר במקצוע חשוב וחיוני,

הרצון להבאת המשיח הוא משמעותי, ואפילו קצת משוגע. לקיחת רעיון כזה והכנסתו למציאות מעוררת הרבה התנגדויות, הן בתוכנו פנימה והן בחיצוניות. כדי להתגבר עליהן צריך רצון חזק! כאן מתעוררת שאלה קיומית: איך אפשר לחזק את הרצון? הרי או שאני רוצה או שאני לא רוצה!

כדי לעורר את הרצון עלינו לחשוף את המקום שממנו הוא צומח. ממש כפי שהרצון מניע לפעולה, כך לרצון עצמו יש מניעים נסתרים בנפש. ההיכרות אתם תשמש לנו מצת פנימי, המדליק את כוח הרצון.

וצעדינו ויתן לנו את העוצמה הנדרשת כדי לחולל שינוי במציאות.

בחירה, חפץ, רצון

תהליך גילוי הרצון בנפש הוא בעצם שלוש קומות של הרצון, המכונות 'בחירה', 'חפץ' וכמובן 'רצון'.

הבחירה היא ההכרעה השכלית - אנו מכריעים 'ללכת' על הרצונות הכמוסים שלנו, החלטה מודעת.

החפץ הוא משיכת הלב - אנו מתמלאים ברגשות כלפי הרצונות שבחרנו. מתעוררים באהבה, תשוקה וכמיהה אל הרצון ומפתחים דחייה כלפי מה שמונע מאתנו להתקדם אליו.

הרצון הוא הדחף המעשי - רגשות הלב, באופן טבעי, מובילים אותנו לתכנן ולפעול למען השגת רצוננו.

תהליך צמיחת הרצון בנפש נכון לכל רצון באשר הוא, ומסוגל לשמש ככלי עבודה חשוב. אך הדבר נכון בפרט ביחס לרצון העמוק והנסתר ביותר - הרצון לגאולה ולביאת המשיח.

ותחושה חזקה של סיפוק והנאה שהם עתידים לקבל ממנו. רק לאחר שני שלבים אלו הופיע הרצון המעשי שניווט את כל צעדיהם בדרך אל היעד.

אלו הם שלבי צמיחת הרצון בנפש. אם אנו חשים שהרצון לביאת המשיח רחוק מאתנו, עלינו להעמיק ולעודד אותו דרך שני השלבים הקודמים לו:

איך אפשר לחזק את הרצון? הרי או שאני רוצה או שאני לא רוצה!

יש לנו אמונה במשיח, ותחילה עלינו לבחור בה **בשכל** - להציף אותה במודע, לחשוב עליה, להתמקד בה. אחרי שהתבוננו בקומה השכלית והצטייר לנו ציור טוב, מענג ושמת, נוכל בקלות לרתום לעניין את ה**לב** והרגשות שבו - ליהנות מהבחירה שעשינו, לאהוב את כל מה שיקדם אותנו לשם ולחוש תחושת דחייה כלפי עצם הגלות וכלפי כל מה שמעכב את ביאת המשיח.

אם נעשה זאת, הרצון יתעורר מאליו. לאחר ששכלנו ולבנו יהיו מלאים בתשוקה לגאולה, הרצון שהיא תקרה בפועל ישפיע עלינו, ינווט את מעשינו

לסיכום: עלינו לעודד את הרצון לביאת המשיח באמצעות חשיפת המניעים לרצון: האמונה, שאותה יש להציף אל המודעות בעזרת השכל, והחשק לממש זאת, באמצעות הלב - אלו יעודדו מחדש את הרצון. תהליך זה כולל בתוכו את שלושת חלקי הרצון - בחירה, חפץ ורצון.

ריבוע הקסם

את השתלשלות הרצון בתוך העל-מודע, המורכב משלושה כוחות: אמונה, תענוג, רצון. הבחירה היא בעצם שורש הרצון באמונה, החפץ הוא הרצון שמלא בתוכו תענוג וחשק, ומתוך שני אלה נולד הרצון. בשלב הבא שלושת כוחות העל-מודע מופיעים בשלושה רבדים במודע, שנקראים בקבלה ובחסידות מושכל-מורגש-מוטבע, ובעברית פשוטה - מחשבות, רגשות וכוחות המעשה.

השתמשנו בשלושה שמות לרצון - בחירה, חפץ, רצון. השורשים של שלושת המושגים הללו יוצרים ריבוע-קסם יפהפה, שאותו ניתן לקרוא במאוזן וגם במאונך. תופעה זו מעידה על קשר פנימי שיש כאן:

ב ח ר
ח פ צ
ר צ ה

אכן, למי שבקי במושגי הקבלה והחסידות, שלושת ביטויי הרצון מתארים

סופרים את הימים לביאת המשיח

המשיח, והעבודה בהם היא ציפייה דרוכה לכך. מנהג המקובלים הוא לא לכוון שום כוונה בימים אלו חוץ

כאשר רוצים משהו - סופרים את הימים עד לבואו.

עבודת ימי הספירה, "היום... לעומר", היא גם הדהוד קריאתו של המשיח - "היום!"

אלו בדיוק הימים שאנו נמצאים בתוכם - ימי ספירת העומר הם ימים של ציפייה דרוכה לדבר גדול העומד להופיע בחיינו.

מכוונות הספירה. בימי הספירה רצון אחד ממלא את הלב - הרצון לביאת המשיח. כך נדרשת בחסידות אמרת חז"ל "משיח בא בהיסח הדעת" - המשיח יגיע מתוך היסח הדעת מכל דבר אחר שאינו הרצון לביאתו. עבודת ימי הספירה היא למקד את הרצון לגאולה, תוך היסח הדעת מכל רצון אחר, והפיכת הרצון הזה לכוח המניע היחיד המכוון את מעשינו - "כל ימי חייך" [יהיו רק מלאים ברצון ובפעולות שנועדו] להביא לימות המשיח".

לפי המדרש, המקור למצוות הספירה הוא ציפיית בני ישראל, אחרי יציאת מצרים, להגיע לתכלית הגאולה - "תעבדון את האלהים על הקר הקזה". הציפייה הזו גרמה לבני ישראל לספור באופן ספונטני את הימים. מצוות הספירה שלנו היא מעין 'שחזור', אך יתרה מכך - בכל שנה אנחנו מצפים לגילוי חדש של התורה בחג השבועות. בעצם, אנו מבטאים בכך ציפייה גדולה לגילוי תורתו של משיח - לגילוי ממד חדש ומופלא בתורה, שביחס אליו נאמר ש"תורה של עולם הזה הבל היא בפני תורתו של משיח".

לא לחינם המילה המרכזית בספירת העומר היא "היום". מדובר במילה כל-כך חשובה, עד שמי שספר את הימים אך לא הזכיר אותה לא יצא ידי חובת הספירה. ספירת הימים בין פסח לשבועות היא גם הדהוד קריאתו של המשיח - "היום".

"משיח בא בהיסח הדעת" - המשיח יגיע מתוך הסחת-דעת מכל דבר אחר שאינו הרצון לביאתו

היום הזה הוא הכי מוכן לגאולה, ואין ראוי מהדור הזה לגאולה. השיחה בין רבי יהושע בן לוי לאלוהים מתרחשת על פתח מערת רבי שמעון בר יוחאי, שיום פטירתו נחגג על ידינו בעיצומם של ימי הספירה - רשב"י מטעין כל אחד מאתנו באמונה, רצון וכוחות לצפות למשיח.

הזוהר הקדוש מדמה את ימי ספירת העומר לספירת "שבעה נקיים" של אישה המיטהרת לבעלה. הדוגמה הזו מעמיקה עבורנו את ממד העונג שמניע את הספירה - הציפייה לקשר עמוק ומוכר, שממלא את הרצון בחפץ פנימי. גם הדימוי הזה שייך לציפייה שלנו לגאולה, שבה נחזור ונתאחד עם ה' כאישה עם בעלה - "ביום חתונתו" זה מתן תורה 'וביום שמחת לבו' זה בנין בית המקדש".

על כולנו, בספירת העומר הקרובה, לכוון להתחבר לקולו של המשיח ולומר "היום יום... לעומר" מתוך אמונה, רצון וציפייה שהיום הוא היום הכי מתאים לגאולה!

אכן, ימי ספירת העומר הם ימים מסוגלים לביאת

לסיכום: ימי ספירת העומר הם ימים של ציפייה - ציפייה לקבלת התורה, ציפייה למפגש המחודש עם ה' ותורתו בחג השבועות וציפייה לביאת המשיח. כשסופרים "היום יום... לעומר" מתחברים לקולו של המשיח הבטוח שזהו היום הכי מתאים לגאולה ורוצה לבוא בו.

המאמר מעובד מגיליון נפלאות קרח תשפ"א

bit.ly/VA_korach_81

מה השלב בגאולה?

באיזה שלב אנו נמצאים כרגע בגאולה?

מענה:

ניצוצות יתעוררו ויפעלו במציאות - המשיח יבוא. גילוי הגאולה תלוי גם בעיניים, כמו שהרבי אמר - צריך לפקוח את העיניים ולראות ש"הנה הנה משיח בא". יש לנו מאמר "בידי מי מפתח הגאולה" (נדפס בספר "מלכות ישראל" חלק א). יש שחושבים שהמפתח נמצא אצל ה', אבל האמת היא שה' הפקיד אותה אצלי, אצלך, אצל כל אחד ואחת מאתנו. צריך להוציא את המפתח מהכיס, לפתוח אתו קודם כל את העיניים, ואחר כך את כל האוצרות שבתוכנו - ובכך להביא את המשיח.

(מתוך גיליון "נפלאות" חקת תשע"ט)

עצם השאלה כבר אומרת שלא "תופסים את הנקודה". השאלה יוצאת מנקודת הנחה שהגאולה מוכתבת מלמעלה. הגאולה איננה משהו מוכתב, היא תלויה בנו. לכן בכל רגע אנחנו נמצאים ברגע האחרון, כמו שהמשיח אומר לרבי יהושע בן לוי "היום!", והסביר אליהו הנביא "היום אם בקלוי תשמעו". הכול תלוי בנו. הרבי מבשר לנו שמצד המציאות הכול מוכן ברגע זה לגאולה. כעת הדבר תלוי רק במשיח שבתוכנו. בתוך כל אחד ואחד יש ניצוץ של מלך המשיח, וכאשר מספיק

הניצוץ המשיחי

שאלתי על ידי מקורב: היות ובכל יהודי יש ניצוץ מנשמת משיח, אם כן מדוע אי אפשר לומר שאותו האיש הוא משיח? איך עלי לענות לו?

מענה:

לעבוד אותו ושעל ידי כך דווקא זוכים לישועה - בכך הוא נעשה עבודה זרה ממש, שאותה הפיץ בכל העולם, כפי שהרמב"ם מתאר גם זאת שם. על חטא זה הוא נהרג בבית דין בהיותו מסית ומדיח (גם שם, ובסנהדרין מג, א בהשמטת הצנזורה). שנזכה - גם אתה, גם המקורב וגם כולנו - לגלות את הניצוץ של המשיח שבנו, כלומר לחיות תמיד עם משיח כמו שהרבי לימד אותנו, שכל מעשינו יהיו "להביא לימות המשיח" (כאשר ניצוץ המשיח שבי מדליק את ניצוץ המשיח שבך וכן הלאה), ועד שנזכה לביאת ינון במהרה בימינו אמן.

(מתוך גיליון "נפלאות" פינחס תשע"ט)

יש כאן כמה דרגות שונות לחלוטין - לגלות את הניצוץ של המשיח שבך (היינו בתוך כל יהודי, כתורת הבעל שם טוב); להיות המשיח ב"ה הידיעה (שבזה אתה שולל ממישהו אחר להיות משיח - רק אתה משיח) שבא לגאול את עם ישראל ואת העולם כולו; להיות אלקות. אותו האיש התיימר להיות המשיח ב"ה הידיעה ובזה הוא נכשל, כמו שכותב הרמב"ם בפירושו לקראת סוף הלכות מלכים (יא, ד במהדורה הלא-מצונזרת, עיין שם), כלומר שהוא בעצם משיח שקר (וכמוהו היו עוד). חמור יותר, הוא התיימר להיות אלוהות, בן אלוהים, שיש

ניגונים שמביאים משיח

רבי יצחק אייזיק טויב מקאליב

מקאליב, והיה מופלא בעבודת הניגון. הוא היה נוטל ניגוני חול של הרועים, ומכניסם אל הקדושה. פעם אחת שמע הרבי רועה צאן המנגן בחליל ושר ברגש שיר אהבה "יער יער, מה גדול אתה. שושנה שושנה, מה רחוקה את...". הרבי ניגש לרועה, הושיט לו מטבע, וביקשו לשיר את הניגון שנית. כשסיים הרועה, השתטח הרבי והחל לשיר בלב מלא געגועים בניגונו של הרועה אך בנוסח שונה: "גלות גלות, כמה ארוכה את. שכניה הקדושה, כמה רחוקה את. אילו היו מסירים את הגלות, היינו מתאחדים כולנו יחד...".

ציון קברו של רבי יצחק אייזיק בעיירה קאליב שבהונגריה. Google Street View

אחר כך ביקש הרבי מהרועה לשיר את הניגון בשנית, והנה נשכח הניגון לגמרי מהרועה... אז אמר הרבי למקורביו, שניגון זה שרו בני ישראל על נהרות בבל, "שם יִשְׁבְּנו גַם בְּכִינוּ בְּזָכְרָנוּ אֶת צִיּוֹן".

מסופר שכאשר שמע רבי נפתלי צבי מרופשיץ את השיר הזה לראשונה אמר, כי בשעה שהרב מקאליב מנגן ניגון זה, נעשה רעש בעולמות העליונים, מתעורר מקור הרחמים, וכיתות מלאכי רחמים באות לקבל את פני הרב הקדוש רבי לייב שרה'ס (שקירב את הרבי מקאליב) בהיכלו שבמרום, ומשבחים: ברוך שנתן לנו את הנפש היקרה הזאת.

הרבי מקאליב היה משורש נשמתו של דוד מלך ישראל, שהיה רועה צאן ונעים זמירות. שירי הגעגועים שלו בהתעלות הנפש מביאים את המשיח בפועל ממש. היכל הנגינה סמוך להיכל התשובה, המשיבה את הנשמה לגן עדן ומביאה את העם והעולם כולו לגאולה שלמה.

(מעובד מתוך גיליון "נפלאות" פקודי תשפ"ב)

בעת שחזר הבעל שם טוב מנסיעתו לארץ ישראל (נסיעה שלא הצליחה, כידוע), עבר דרך הונגריה. הוא הגיע לעיר סרנץ', ובאותו יום היה יום השוק. בערב אסף את בני העיר ודרש בפניהם. בתוך דבריו אמר: "ישנם חכמים, ההולכים אל השוק ועושים מסחר, ואחר כך הולכים לאכול ולשתות, לשמוע כלי זמר, ולהתענג בתענוגים. מה שאין כן השוטים - אשר עוד בדרכם אל השוק, טרם עשו מסחר, כבר הולכים אל כלי הזמר, ומאבדים שם את הונם וממונם באכילה ושתייה ושאר תענוגים, ונשארים ככלי ריק בלי פרוטה. נמצא שהם מאבדים גם את השוק". הנמשל, כמובן, הם היהודים אשר מאבדים עולם נצחי, חיי העולם הבא, בשביל תענוגי עולם חולף העולם הזה.

בשהותו בעיר התאכסן הבעל שם טוב בבית ר' משה יחזקאל ואשתו רייזל, יהודים אמידים ומכניסי אורחים גדולים, וקירב אותם מאוד. לפני נסיעתו הודה לבעל הבית ולאשתו ובירחם, ושאל: "מה בקשתכם?". ענו ואמרו שהם חשוכי בנים ורוצים זרעא חייא וקיימא.

השיב הבעל שם טוב שאם הם מסכימים לאבד את כל רכושם, ייושעו בעזרת ה'. והסכימו שניהם לדבר. הוסיף הבעל שם טוב ואמר שייולד להם בן שיאיר את העולם.

אכן, בשנת תקי"א נפקדו השניים בבן זכר, וקראו שמו יצחק אייזיק. אולם זמן קצר לאחר שנולד הילד נפטר האב, שבינתיים גם ירד מנכסיו. כשגדל הילד היה עוזר לפרנסת אמו הענייה על ידי עבודתו במרעה הצאן.

מאוחר יותר קירב הצדיק רבי לייב שרה'ס את הנער, שגדל והיה לרב הקדוש רבי יצחק אייזיק

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות. מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים של שיעורים והתוועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

הסוּע כחוכרת 'נפלאות':

■ גם באדם הכי שפל, הכי פחות רוחני – ואפילו במי שאין לו בכלל רוחניות, מה שקוראים היום חילוני לחלוטין, בלי שום קודש גלוי – מתגלה ש"הוי' הוא האלקים".

■ העליה לארץ צריכה להיות מתוך בטול כל המדרגות הקודמות שלי – אני הכי נמוך, הכי בטל, וכך אני יכול להרים את המציאות מהנקודה הכי תחתונה, לעשות את ה' "אלקי הארץ".

■ המצוה הכי כללית היא "פרו ורבו". כשאדם בא לקיים את המצוה הוא מתמלא יראה ובושה מהגשמיות שלו, מהגשמיות של המצוה, אבל הוא צריך להתחזק באמונה שזהו רצון ה'. מתוך הכרת השפלות, היראה, ההתחזקות באמונה וההתבוננות מה ה' רוצה ממנו אפשר להגיע לאהבה, לשמחה ולדבקות.

(מתוך התוועדות היוללת בעל "פרי הארץ").

חפשו את חוברת נפלאות בית הכנסת שלכם! לא מצאתם?

מעוניינים להפיץ את חוברות נפלאות המודפסות במקום מגוריכם? הצטרפו כעת: bit.ly/form-ge itiel@pnimi.org.il | 052-4295164

לקבלת גליון נפלאות בדוא"ל צרו קשר כעת: bit.ly/news_niflaot 017: itiel@pnimi.org.il

